

Ὁμιλία τοῦ Διδασκάλου μας τὴν 24/10/1974.

Ἀδελφοί μου,

"Στιῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Σὲ προηγούμενα μαθήματα εἶχαμεν ὁμιλήσει διὰ τὸν Νοῦν. Τὸν εἶχαμεν ὀνομάσει, Ὑπερουσία, Οὐσία, Ὑπερύλη, ὕλη. Αὐτὰ γιὰ τὸν Νοῦν, μέσον ἐκφράσεως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Ὅλοι γνωρίζετε γιὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, τόσον εἰς τὴν Αὐτάρκειαν, πλήρη Αὐτάρκειαν ΤΟΥ ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν ΤΟΥ, ἔκφρασιν περι-κλειούσαν Πανσοφία, Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότητα.

Βλέπομεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, - βλέπομεν, τρόπος τοῦ λέγειν - ἐλάχιστα μποροῦμεν νὰ ἀντιληφθοῦμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ στὴν Αὐτάρκειαν ΤΟΥ, στὴν πραγματικὴν ΤΟΥ φύσιν. Ἐλάχιστα, καὶ αὐτὸ μέσον τοῦ Νοῦ, τῆς θείας αὐτῆς Ὑπερουσίας, Οὐσίας, Ὑπερύλης καὶ ὕλης, ἡ ὁποία ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ, ὡς μέσον γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ ἐντὸς τοῦ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ.

Εἶχαμεν πεῖ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, στὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΤΟΥ Αὐτάρκειαν ἀσύλληπτον καὶ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἐντὸς τοῦ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ μὲ κάποιον μέσον ἐκ τοῦ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ποῦ εἶναι ὁ Νοῦς.

Τώρα, πάντες γνωρίζετε τί εἶναι ὁ Νοῦς. Ἐπαναλαμβάνω, Ὑπερουσία, Οὐσία, Ὑπερύλη, ὕλη, τὰ πάντα Νοῦς. Καὶ ἀπ' αὐτὰ τέσς τέσσερεις καταστάσεις τοῦ Νοῦ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν Λογοϊκὴ ΤΟΥ ἔκφρασιν, ὅχι ὡς δευτερος ΘΕΟΣ, ὡς ἔκφρασις τοῦ ἸΔΙΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΘΕΟΥ, ὡς ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, ἐκτίσθησαν τὰ σύμπαντα, Ὑπὲρ Νοητὰ, Νοητὰ, Νοητικὰ, Ψυχικὰ, Διθερικὰ καὶ Παχυλὴ ὕλη. Τὰ πάντα Νοῦς εἰς διαφόρους βαθμοὺς κραδασμῶν.

Ὅμως, ὡς ἔκφρασις, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ σὲ μᾶς γίνεται ἀντιληπτόν μὲ δύο μόνον τρόπους, ἄπειροι τρόποι, ἀλλὰ, δύο μόνον τρόπους μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος Αὐτοεπίγνωσις νὰ δῇ, νὰ γνωρίσῃ, νὰ ἀντιληφθῇ, νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν Λογοϊκὴν ΤΟΥ καὶ Ἀγιοπνευματικὴν ΤΟΥ ἔκφρασιν.

Τὴν Λογοϊκὴ ΤΟΥ ἔκφρασιν, ὡς Παναγαθότητα, Πανσοφία καὶ Παντοδυναμία.

Εἰς τὴν Ἀγιοπνευματικὴν ΤΟΥ ἔκφρασιν, πρῶτον ὡς Παντοδυναμία, Πανσοφία καὶ Παναγαθότητα.

Ὅστε θὰ δοῦμεν καὶ εἰς τέσς δύο ἔκφράσεις ΤΟΥ μέσα στὰ σύμπαντα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τὸ Τρισυπόστατο. Ἐνα ΘΕΟ στὴν Πολλαπλότητά ΤΟΥ, ὅχι πολλοὺς Θεούς, ἕνα ΘΕΟ μέσα εἰς τὴν Αὐτάρκειαν, τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΤΗΤΑ καὶ τὸν ἸΔΙΟΝ στὴν ἔκφρασιν ΤΟΥ.

Τώρα ἀρχίζομεν ἡμεῖς, ὡς ἔκφράσεις αὐτοῦ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ νὰ ἐρευνοῦμεν καὶ νὰ μελετοῦμεν τὸν ἑαυτὸν μας.

Εἶμεθα εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Εἰς τί εἶμεθα εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις ΤΟΥ; Πρῶτον εἰς τὸ νὰ ἔχωμεν, ἂν καὶ ὡς προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις ὁ καθ' ἕνα δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται πρὸς τὸ παρὸν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ, τὴν Αὐτάρκειαν καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ φύσις μας θεία Μονάς. Ἐπίσης εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις ΤΟΥ εἶμεθα ὡς ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Λογοϊκὴ στὸ νὰ ἐκφράζωμεν μέσα εἰς τὸ δικὸ μας σύμπαν μικρόκοσμο, τόσον τὸ παχυλὸ ὕλικό, τὸ Ψυχικόν, τὸ Νοητικόν, καὶ τὸ Νοητό, ὅπως καὶ ΕΚΕΙΝΟΣ ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἐκφράζει τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ Λογοϊκὰ μέσα στὰ Σύμπαντά ΤΟΥ, τὸ παχυλὸν ὕλικόν σύμπαν, τὸ Ψυχικόν, τὸ Νοητικόν καὶ τὸ Νοητό. Εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν ἔκφρασιν. Νὰ ἐκφράζωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἑαυτὸν μας ὡς καὶ ΕΚΕΙΝΟΣ, ὡς Αὐτοεπίγνωσις.

Πολλὰ ἔχομεν μιλήσει γιὰ τὸν ἑαυτὸν μας Αὐτοεπίγνωσιν εἰς τὰ διάφορα στάδια ἐκφράσεως τῆς καταστάσεως αὐτῆς, διότι, ἡ Αὐτοεπίγνωσις εἶναι κατάστασις. Ἡ Αὐτοεπίγνωσις δὲν εἶναι τοποχρονική, ἂν καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτή, πρέπει νὰ ἀκτινοβολῆσῃ μίαν προσωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν ἐντὸς γεγονότων, τοποχρονικῶν γεγονότων.

Ὅς Ἀγιοπνευματικὴ ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, εἰκῶν καὶ ὁμοίωσις πάλι τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ αὐτοῦ ΕΙΝΑΙ, εἶναι γιὰτὶ, ἔχομεν τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ

Παναγαθότητα και να ζούμε. Νί έκφραζουμε τον έαυτόν μας σαν Βούλησιν, ανεξάρτητον Παντοδυναμίας από τό γύρω μας περιβάλλον, τήν 'Αγιοπνευματικήν Παντοδυναμίας ή τήν Λογοϋ- ήσ Παναγαθότητα μέσα στα Σύμπαντα.

Ο άνθρωπος με τήν έλευθέραν του Βούλησιν δημιουργεί τον κόσμο της Χωριστι- κότητος, δημιουργεί έναν νέον έαυτό τήν προσωπικότητα αυτοεπίγνωσιν ή οποια έκφρά- ζει τήν έαυτόν της τοποχρονικά, θά έλεγα, όχι λανθασμένα, όχι κακώς αλλά άτελώς, ή ή τέλεια αυτή, άπαξ και ή αυτοεπίγνωσις αυτή αποχωρισθῆ από τήν ιδότητα, ή έλ- λειψή θά έλεγα αυτή έκφρασις της αυτοεπιγνώσεως, προσωπικότητος αυτοεπιγνώσεως μās ήλθει τās έννοίας του κακού. Κακό δέν υπάρχει. Υπάρχει έλλειψις αρμονίας και αγαθού.

Τό κακό είναι μια άντιληπτή κατάσταση τοποχρονική, οποσδήποτε τοποχρονική και καθόλου πραγματική, και είναι ένα φαινόμενο μέσα στον κόσμο της Χωριστικότητος, ήν τοποχρονικόν κόσμο. Και τήν έννοιαν του κακού, ή έστω, γεγονότα που να μās δι- κύνουν τήν έννοιαν του κακού θά δοῦμεν μέσα εις τον Χρόνον και τον Χώρον, εις τον πα- ρύλκον κόσμο των τριών διαστάσεων, έστω θά τό συναντήσωμεν σε κολάσεις εις τους Ψυχικούς κόσμους που είναι καταστάσεις και όχι χώρος, θά τά συναντήσωμεν και εις τους κόσμους της σκέφως, εις τον κατώτερον Νοητικόν κόσμο, αλλά αυτοί είναι έλλειψις της Χωριστικότητος, όχι του όλου, ούτε ως έννοια τό κακόν δέν μπορούμεν να τό συναντήσωμεν εις τον Νοητόν κόσμο. Καί ποσοί έχουν εισέλθῃ εις τον Νοητόν κόσμο ήν καταστάσιν αυτήν, εκεί βλέπουν ότι δέν υπάρχει, έννοια του κακού, ούτε μπορούν να διαδραματισθουν τοποχρονικώς καταστάσεις που να δίδουν τήν έννοιαν του κα- κού, αλλά εκεί εύρίσκεται ή 'Αρμονία. Δέν ξεύρω αν με τήν λέξιν 'Αρμονία γεμίζω τήν έννοιαν του αγαθού, διότι μέσα στην 'Αρμονίαν δέν είναι δυνατόν, να συναντήσῃ τις ήν έννοιαν του κακού.

Ας κατέλθωμεν τώρα εις τον παχυλόν υλικόν κόσμο.

Μή νομίζετε ότι, ο παχυλός υλικός κόσμος τοποχρονικώς είναι κάπου εκτός του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, διότι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, στην ΑΠΟΛΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ, είναι ο Πανταχού Πα- ρύλκον και τά πάντα Πληρών ΘΕΟΣ. Είναι λέξις που πολύ ζημιώνει τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, έχει ήν παρεξηγηθῆ ή λέξις αυτή ΘΕΟΣ.

Όστε, τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, μέσα ΤΟΥ θά βροῦμεν τον παχυλόν υλικόν κό- σμον, τους Ψυχικούς κόσμους, τους Νοητικούς κόσμους, τους Νοητούς κόσμους και κατα- στάσεις πέραν αυτών, αίτιες, Νόμους, αποτελέσματα των όποιων είναι ως έκφρασις οι ήν, τά Σύμπαντα. Για τους Νόμους αυτούς, ο έρευνητής της άληθείας θά γνωρίσῃ τά πολλά άφου έξαντήσῃ τήν μελέτην του μέσα στους κόσμους των φαινομένων για να ήν άποκάλυψῃ από τά φαινόμενα εις τές αίτιες-νόμους, μέσον κατ'άρχην του διαλογισμοῦ, ήν άποκάλυψῃς του θείου δώρου της σκέφως, χρησιμοποίησεως του θείου Νοῦ, ως μέ- ήν, και τελειότερον άργότερον μέσον της έπίτάσεως, γνώσεως και τό ότι θά μπορούσαμεν ήν άποκάλυψῃμεν, έμπειρικῆν Σοφία, άφομοιώσεως, έναισθησίας.

Κατερχόμεθα πάλιν στον παχυλόν υλικόν κόσμο και θά δοῦμεν ότι όπως είπαμεν και θά προηγούμενα μαθήματα, θά συναντήσωμεν τό τέλειον μέσα εις τό έλάχιστον.

Τήν Θεϊαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα και Παντοδυναμίας θά τήν βροῦμεν τόσον μέ- ήν τό άτομον όσον και μέσα σ'έναν 'Ηλιο, σ'έναν 'Ηλιακό σύστημα, σ'ένα Γαλαξιακό ήν σύστημα. Εις τό έλάχιστον και εις τό μέγιστον, τοποχρονικάς έννοίας. θά δοῦμεν τήν ήν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα και κυρίως Παντοδυναμίας.

Στήν μελέτην αυτήν τείνει να καταλήξῃ ή ορθόδοξος έπιστήμη ως φυσική. Στήν ήν πέραν αυτών προχωρεῖ ή μεταφυσική έπιστήμη, αλλά ή μεταφυσική έπιστήμη, όχι ήν ορθοκολλησία, δεισιδαιμονία, μεσαιωνική μαγεία, μαγγανία, αλλά πλέον ως ορθή έρευ- ήν της άληθείας, ως πραγματική έπιστήμη. Ο έπιστήμων με τήν κοήνην και τήν σύνθε- ήν στοιχείων θά άνακαλύψῃ φόρμουλες, Νόμους και θά άποκτήσῃ γνώσιν άπαραίτητον ήν χρημετόν. Οί έρευνηταί της άληθείας ως τέτοιον θά έχουν τό υλικόν των σώμα και ήν κρηνή έρευνας και μελέτην τόσον του υλικού των σώματος, του αιθερικού του άντι- ήν του, του Ψυχικού και Νοητικού του σώματος, θά τά γνωρίσῃ, θά τά κυβερνήσῃ, θά ήν άποκάλυψῃ πρὸς όξιν του Δημιουργοῦ των.

Αυτό να τό είπωμεν ορθή προσέγγισιν της έννοίας της θρησκείας, πέραν της

στενοκαρδίας, μεσαιωνικής στενοκαρδίας, φανατισμών, δεισιδαιμονίας και άνοησίας;

Αυτήν την θρησκείαν ήλθεν ο Πολύ 'Ηγαπημένος να διδάξη, και έχει βίβλει σταθερά τα θεμέλια ΤΟΥ ει' όσους θέλουν να γνωρίσουν την αλήθειαν. Και, όνόμασε τον ΕΛΥΤΟΝ ΤΟΥ, την όδον, την αλήθειαν και την Ζωήν.

Ο έρευνητής της αληθείας είναι έπιστήμων εις τον τομέα της αληθείας και άπληγαμένος μεσαιωνικής δεισιδαιμονίας, φανατισμού και άνοησίας που έχουν οδηγήσει την θρησκείαν σε βάρβαρα κακίας και δλέθρου.

"Εμεΐς, "Στώμεν καλώς εν ΚΥΡΙΩ πάντοτε". Για ος αυτά τα λόγια θα πρέπει να έχουν ιδιαίτεραν σημασιαν.

Κατερχόμεθα πάλιν στην μελέτην μας εις τον παχυλόν ύλικόν κόσμον. 'Η έπιστήμη έχει πεϊ ότι, κατ'άρχην ο ΘΕΟΣ έκτισε τον κόσμον από τέσσερα στοιχεΐα, μετά τα όνόμασε 72, τα άνέλυσε σε πιό πολλά, τώρα, τι σημασιαν έχει ο αριθμός, σημασιαν έχει η κατάστασις και η σύνθεσις πραγματικοτήτων που μάς είδουν φαινόμενα .

Θά όητε έσεΐς τα τέσσερα στοιχεΐα μέσα εις τα τέσσερα στοιχεΐα.

Στο χωμα θα όητε τα άλλα τρεα. Το ύδωρ, τον αΐθερα και το πύρ.

Ο έπιστήμων λέγει, ότι, στην διάσπασιν ενός μορίου χώματος, παχυλής ύλης έχομεν όλα αυτά τα στοιχεΐα.

Μελετώντας το στοιχεΐον που όνομάζεται ύδωρ θα δοΐμεν μέσα και το προηγούμενον, θα δοΐμεν ότι περικλείεται και ο αΐθήρ εκεί και το πύρ. Διάσπασις ενός άτομου ύδρογόνου μάς είδει το πύρ.

Μελετούμεν τώρα το στοιχεΐον που όνομάζεται πύρ. Θα ίδωμεν ότι αν συμπυκνωθΐ το πύρ κατάστασις, άναχαιτισθΐ η δύναμις και η ίκανότης του της εξαπλώσεως εις την συμπύκνωσιν θα μου δώση το ύδωρ και το χωμα.

Το ίδιοι και ο αΐθήρ.

"Εντινι μέτρω η όρθόδοξος έπιστήμη έφθασεν εις αυτά τα συμπεράσματα, γνωστά εις τον έρευνητήν της αληθείας από αΐωνων πολλών, είδτε αυτός ο έρευνητής της αληθείας, άντι να κάμη χρΐσιν της παχυλής ύλης έχει άλλα μέσα να γνωρίση την αλήθειαν, να δαμάση τα στοιχεΐα και να φέρη φαινόμενα (έφερε φαινόμενα μέσα σ'όλους τους αΐώνας ο έρευνητής της αληθείας που χαρακτηρίζονται σαν θαύματα). Όσοτόσον θαύματα δεν υπάρχουν, υπάρχει γνώσις της Πανσοφίας της συνθέσεως και συνδέσεως των στοιχείων μέσα εις την ύλην, σε ύλην.

"Εμεΐς, εις τα έπόμενα μαθήματα, θα γνωρίσωμεν τα τέσσερα στοιχεΐα μέσα στην Νοητήν Ούσιαν, Νοητικήν Ούσιαν, Ψυχικήν υπερύλην αΐθερικήν υπερύλην και ύλην και παχυλήν ύλην. Γιατι μελετώντας σ'ένα βασίλειον τους Νόμους, θα τους βροΐμεν σ'όλους τους κόσμους τους ίδιους, σε μιá κάπως διαφορετικήν έκφρασιν.

"Όταν με την βοήθειαν του ΘΕΟΥ θα γίνουιν τα πράγματα γύρω μας πιό ήρεμα, πιό καλά, θα πρέπει οι σοβαροί έρευνηταί της αληθείας, να αρχίσουν σοβαρά το έργον πλέον, πρακτικό μέρος όχι θεωρητικό, της έρεύνης επί της παχυλής ύλης, αΐθερικής ύλης, Ψυχικής και Νοητικής της συνδέσεως των της όρθης χρήσεως των για να έχωμεν πρακτικά φαινόμενα, τόσοι μέσα στην παχυλόν ύλικόν κόσμον όσον και στους άλλους κόσμους της θείας Πανσοφίας, Παναγαθότητος και Παντοδυναμίας.

Ποιοι οι έρευνηταί της αληθείας, οι Υίοι της αληθείας, οι Υίοι του Φωτός, η είκών και όμοίωσις του ΚΥΡΙΟΥ, σεΐς, οι ίδιοι ως Ψυχαί Αυτόσεπινώσεις. Αυτοί που θα δαμάσανε την ήατωτέραν φύσιν έαυτόν σας.

"Στώμεν καλώς εν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ερωτήσεις: Θά περίση Διδάσκαλε πολλός χρόνος να ήρημηση ο τόπος μας; Διδάσκαλος: Δέν πιστεύω να περίση πολλός χρόνος και ο τριταίωρος αυτός τόπος να ήρημηση. Όμως χρειάζεται έργασία πρωτίστως από ος. Μέσον της όρθης σκέψεως, καθαρής καρδίας και της Βουλήσεως να ήρημηση αυτός ο τόπος. Υπάρχει πολλή έργασία. Καθαρίστε την καρδίαν σας, την σκέψιν και όλα γύρω σας θά γίνουιν καθαρά.

"Ότιν όμιλώ σε σεξ έννοω την Χρόνον όπως τον άντιλαμβάνεσθε σεΐς και έγώ γνωρίζω να άντιλαμβάνωμι ως εις έξ ύμων.

"Στώμεν καλώς εν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".